

ALS MIJN LICHHAAM SPREEKT

ESTELLE VAN HENGEL

Fragment 1:

Ik knik en zeg dat ik even koffie ga halen. Ik wil frisse lucht en iets in mijn handen om me achter te verschuilen. Twee straten verderop haal ik een *Kaffee zum Mitnehmen*. Ik glimlach beleefd naar de barista en voel de tranen prikken nog voor ik terug ben in de kamer.

Sem ligt met zijn tablet op schoot, weggezonden in zijn Japanse anime. Ik ga naast hem zitten met de beker tussen mijn handen geklemd, starend naar het patroon van het tapijt alsof daar iets in staat dat me helpt begrijpen wat er mis is. Onrust. Niet het gezonde soort, niet de spanning van een nieuwe plek of onbekend avontuur. Nee, dit is de stille, verstikkende variant die zich vastbijt in mijn lijf. *Waarom nu?*

“Gaaf het?” Ik slik even en verzamel moed om te zeggen wat ik voel. “Ik snap het niet. We zijn hier in deze mooie stad maar ik voel alleen maar afstand en frustratie. Ik wil het anders maar ik weet niet hoe. Als we dan al op de hotelkamer zijn, zouden we de kleren van elkaars lijf moeten rukken maar zo voel ik me niet. En ik wil ook niet iets leuks doen want zo voel ik me ook niet...”

“Je hoeft het niet te voelen omdat het zou moeten. Je hoeft alleen maar te zijn. Dat is al genoeg.”

“Maar dat *is* het niet,” zeg ik. “Voor jou misschien wel, maar voor mij voelt het als falen.” Mijn stem breekt. “Ik wil jou, dit, ons... maar ik krijg het gewoon niet bij elkaar.”

Hij trekt me tegen zich aan. “Het is oké, lieverd. Echt.” En zoals zo vaak voel ik me schuldig om zijn begrip. Alsof hij het te goed doet en ik tekortschiet in het ontvangen ervan. Ik barst in huilen uit. Voor de zoveelste keer. “Sorry,” snik ik.

“Je hoeft geen sorry te zeggen. Je hoeft alleen maar te accepteren dat het vandaag is zoals het is. Meer niet.”

We blijven liggen tussen de koffiedamp en kreukelige lakens. Buiten klinken stemmen van toeristen, een hond blaft en het leven gaat door. Een lichaam dat niet meewerkt, zoekt soms hulp in middelen die óók hun eigen verhaal schrijven. En niet elk middel brengt rust...

Fragment 2:

Zes dagen geleden kreeg ik Fentanyl. Een lage dosis, in de vorm van een pleister. De bijwerkingen zouden meevallen, zeiden ze, maar net als bij angstaanvallen vallen dingen bij mij zelden mee. Mijn zenuwstelsel heeft altijd zijn eigen plannen.

Nog geen halfuur na het opplakken voelde ik de eerste klap. Duizelingen. Misselijkheid. Een vreemd soort wazigheid die niet goed te omschrijven is. Misschien alsof je te veel hebt geblowd én gedronken op dezelfde avond. Dat gevoel kwam de afgelopen zes dagen in golven terug.

Vandaag leek het alsof ik in het zwembad naar de bodem werd getrokken. Alsof het water een draaikolk vormde en mijn lichaam te zwaar was om nog boven te blijven. Later, onderweg naar huis, voelde het alsof mijn benen door de stoeptegels zakten.

Vandaag stop ik met Fentanyl.

Luca en ik lopen door de supermarkt. Mijn benen voelen zwaar. Ik struikel, ik weet niet waardoor.

“Oh mijn god, Estelle,” lacht hij. Ik kijk hem aan, maar mijn gezicht voelt alsof het achter glas zit. “Ja, ik weet het niet hoor.” Een paar schappen verder zak ik door mijn benen. “Wat dóe jij?”

“Ik weet het niet. Het voelt echt alsof ik dronken ben.”

We lopen verder. De lichten zijn te fel. Mijn lichaam gaat te snel. Ik wil naar huis.